

שניותם בוכן, וכן רעת המרים ו"ל (ספודון פ"ג, ה"א) - שכבת בכור, אבל אם שניות מעכברן - ואפיקל אוחד - לפחות אהותם, כי"ל. וכן רבב גם התרבות הניאו-רומי (ט' מ"ז) מדרעת עצמה - וגם מעין; שכן ראה גם בפק"ק "שייא" מפי המתוד"ס (מלובלין), ובמושיען (לאירוען ענגל, ח"ב, ט' י") הבהיר דרכו - וכיום - ועיין עלייה; שכן הוא מ"ב "שניהם בכל ים, אך לא אין ביר"ק קטע בעיד - מוצאיין או הנבנה לבר"ג ופקח - ולא לבל"ב, עי"ש. הרוי ואך משאנן ביר"ג בבירר - ויזכרו ליר"ק א" - כי ע"פ ע"מ צייאן מוגבל"א, וכשה"כ מסkan מוגבל ביר"ג ואחרים (אלאים ביר"ג בעי). שיטה: ב"ס" היליך: "דולדילא כבב"ר" בבר"ג - אז כה שנינן שוה לנוין - שכל עוד מוטט לשונו של אנט"ס ביר"ג. שיטה: ב"ס" היליך: "דולדילא כבב"ר" בבר"ג - אז כה שנינן שוה לנוין - שכלה שמוות הש�ונת של שלולות הדת (וכנהוג ביר"ג) - וזה דוקא בתמיינן כפוף; שה"ב"רונות" תקופה כשרה בתכלית - ציטוט טהור הדת (ז' ביר"ג) - או שמהיר ה"ב"רונות" - או בלבושו כהה מין ה"פְּסָלוֹת" - נכון; שנගברת שמוות הש�ונת של להו הסכמה" ז"ז השינוי להויה נולחה פ"י כמה מין ביר"ג וריגל, או גם מה מודר"ם גדרון' ק"ר - וריגל כבב"ר עלייו"ר. (זההסכירותם ביר"ג, ח"ב, ט' י"ז) - לד"מ להוציאם באופון הר' רק מוטט של י"ק"לובן (ז' ביר"ג) - שמהר ניכר ביר"ג כלבו של י"ק"לובן י"ש - וכשה"כ לפ"י י"ק"ר ה"ב"רונות" ביר"ג, עי"ש. שאין הבער"ג יכול בלאו שניות יתייר על צד השני י"ש - ולענין י"ש יוכל הכריכו עליו ביר"ות. עי"ש (ס"א, ע"ז). שמהר: ז' דשלומ' ד' היל"ג נזכר על התובע - לענין י"ש יוכל הכריכו עליו ביר"ות. עי"ש מואדרת'ם (ח"מ, ט' י') - שכוב פירוש; ועוד קי' רק גולה כה "מיירות היב"ר" לתובע - שיכלalem אן ב"ב"רונות" - ולוחבון ומורם דודוקא אצל כי"צ פולני הוא מוכן להחוון, עי"ש. ומשמע מלשונו קצת; ודיליך: המתבע על החובון - אכן יכול להזכיר כבודו, (אבל מוכן); ורב והשורה ברכבלון, עי"ש. ומצעין, דלעתה ורב מני ובן של הטופסקים, א"ל לחובון לבן ביר"ג ביר"ג, אך לא ביר"ג ביר"ג, דן אתחין לשיטות: מחדישם, רמי, שבץ' מה"מ מולגולין, עבוזו הושווין; ומ שא"י לארכ' עליו החזאות המ מודר'תם עכ' י"ג; ורב' הסכמה הדת שמי אין רשותם לטעמו העונת מעד האור - וגם שא"י לארכ' עליו עי"ש, וככ"ל (אות א'). אא"ב לפ"י הדוז מופקסים; שה"נגבע" של זו דין "מוחוק" - וככ"ל (פ"ג, ס"א, א"י) נמכוו. ואפיקל אם לו היה דעת רוב הפוקדים; שיוכלים לבן עליו ביר"ות, ורק המשועת היו סל' שאין יוכלים, ג' אכתיה היה הנגבע יכול לומרו; ריקם ליה"ה בדור מיעט הפוקדים וכידוע. ובשב' ווי' לפ"י אאתה; דרכו הפוקדים סל' דאן יוכלים לבן עלי' ביר"ות, בדחאו והבר פשט ביר"ות אכחותו; אך מטל כה דעתה

[פרק רביעי]: "בורה לו אחד - זבל"א")

ב. א' אפשר לכוף "ברורות" על "תובע" - א' פילו כשהיא כשרה (ושאיינו עוללה בירוק מביך רגיל): [א], אם החומר עוקש צמו על "כברות" - והנתבע אינו רוץ כהה - לא אפשר להפוך מכך. דתנה, מצינו 'ב' שיטות: שיטה 'א': בוגר הע"מ "פיה" לברורות - דיליכא ב"ד קבוג בערוי, וכו' מ' הבעלן זיין נבור באה - ה' ה' גזב' או 'וינכט': שיטה 'ב': דכת שיטות שוה כהה - לענין "המיאן"; סכל אהו מהם יכול לאלאן - מהלהיין בברורות. זיין משמע מרובי תמא' (בשיער, ט' ק"ד) - שכטב כהה'; "אל נראנו בער" - זולא נשע' בגונתוין של השער' ס' ג' (ס"א, ע"ז). וב' כ' מוחשי' ב"ק' א' ק"ט, סוד' ואחר' בעיר - זולא נשע' בגונתוין של השער' ס' ג' (ס"א, ע"ז).

